28/09/2018

Ιερά Σύνοδος ΓΟΧ: Θλιβερή η διαμάχη για το Ουκρανικό

/ Επικαιρότητα

Συνοδική ανακοίνωση της **Εκκλησίας των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών** με αφορμή τη διαμάχη για το **ουκρανικό ζήτημα**.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Καλλίνικο, ἐξ ἀφορμῆς τῆς διαστάσεως μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Μόσχας γιὰ τὸ Οὐκρανικὸ ζήτημα διευκρινίζει, τὰ ἑξῆς:
Ἡ ἔντονη αὐτὴ διαμάχη εἶναι θλιβερή, ἐφ’ ὅσον μάλιστα γίνεται ἀγώνας γιὰ σφαίρα ἐπιρροῆς καὶ στὰ ἐκκλησιαστικά, μὲ ἐμφανῆ ἐπίδραση ἀπὸ τὸν κοσμικὸ τρόπο σκέψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀλλότριους ἐπηρεασμούς. Ἔγινε ἐπίσημα παραδεκτό, ὅτι ὅλα ἐξελίσσονται στὰ πλαίσια μιᾶς ὀξείας πολιτικῆς ἀντιπαραθέσεως. Καὶ ἐνῶ καταδικάζεται θεωρητικὰ ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὁ Ἐθνοφυλετισμός, καταβάλλεται ἐν τούτοις ἀπὸ αὐτὸ προσπάθεια γιὰ ἀναγνώριση σχισματικῶν Οὐκρανῶν φυλετιστῶν ὡς Αὐτοκεφάλων. Τὸ δὲ συγκεντρωτικὸ καὶ ἡγεμονιστικὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας ἐμμένει σὲ παρωχημένα σχήματα ἐλέγχου καὶ ἐπιβολῆς τοῦ

παρελθόντος.
Ἡ ἐπίκληση καὶ ἑρμηνεία Ἱερῶν Κανόνων καὶ Πατριαρχικῶν κειμένων γίνεται ἐπιλεκτικά, γιὰ δικαιολόγηση καὶ δικαίωση ἐπιλογῶν τῶν δύο πλευρῶν, οἱ ὁποῖες φαίνεται νὰ διατηροῦν βαθειὰ ἀντίθεση καὶ δυσαρέσκεια ἀπὸ μακροῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διακοπὴ μνημονεύσεως τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Μοσχοβῖτες. Ἄρα, ὅσοι κακίζουν τοὺς Παλαιοημερολογῖτες γιὰ ἐσωτερικὲς διαστάσεις, πρέπει μᾶλλον νὰ στρέψουν ἀλλοῦ τὴν προσοχή τους καὶ νὰ αἰσχυνθοῦν, φροντίζοντας πρῶτα νὰ τακτοποιήσουν τὰ τοῦ οἴκου τους. Καὶ ἐπίσης, ἄν γιὰ ἐπίκληση Κανονικῶν καὶ Δικαιοδοσιακῶν θεμάτων κάποιοι διακόπτουν τόσο εὔκολα τὴν μνημόνευση τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, δὲν εἶναι καθόλου δίκαιο νὰ ψέγονται οἱ Ζηλωτὲς τῆς Πίστεως, καὶ μάλιστα νὰ διώκονται ἀπηνῶς γιὰ τὴν ἐπιλογή τους αὐτή, ἐφ’ ὅσον διέκοψαν τὴν μνημόνευση τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως γιὰ θέματα καθαρῶς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ὅπως εἶχαν τὸ Κανονικὸ δικαίωμα νὰ πράξουν.
Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Μόσχας, κάποιος ἐπίσκοπός της ἀνέφερε ὑποθετικὰ σὲ πρόσφατη συνέντευξή του, ἡ ὁποία παρουσιάσθηκε στὰ ἑλληνικά, ὅτι σὲ ἀντιπερισπασμὸ πρὸς τὰ ὅσα πράττει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο στὴν Οὐκρανία, κάποιο ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα, πιθανὸν τὸ δικό του, θὰ μποροῦσε νὰ προβεῖ σὲ ἀναγνώριση τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος, ποὺ νωρίτερα ἀποκαλεῖ σχισματικούς, ὡς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, ὥστε ἡ Καινοτόμος ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος νὰ ἀναγκασθεῖ νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Νέο Ἡμερολόγιο καὶ νὰ ἑνωθεῖ μὲ ἐκείνους, διότι σὲ διαφορετικὴ περίπτωση θὰ λάβει κάποια ἄλλη ὀνομασία.
Ἐμεῖς, Χάριτι Θεοῦ, τονίζουμε πρὸς πᾶσα κατεύθυνση ὅτι δὲν εἴμαστε σχίσμα, διότι οἱ πρόγονοί μας ἀποτειχίσθηκαν τὸ 1924 ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ προκάλεσαν σχίσμα στὴν λειτουργικὴ καὶ ἑορτολογικὴ Ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, μέσῳ τῆς ἀντικανονικῆς καὶ μονομεροῦς Μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου, στὴν ὁποίαν προέβησαν, προκειμένου νὰ συνεορτάζουν μὲ τοὺς κακοδόξους/ἑτεροδόξους τῆς Δύσεως. Οὔτε ἀναμένουμε κάποια ἀναγνώριση ἀπὸ αὐτούς, μὲ τοὺς ὁποίους διατελοῦμε σὲ πλήρη ἀκοινωνησία γιὰ λόγους Ὀρθοδόξου Πίστεως. Ὑπογραμμίζουμε, ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἄστοχη, παραπλανητικὴ καὶ λανθασμένη ἡ συσχέτιση ἐθνικιστικῶν σχισμάτων, τύπου Οὐκρανίας, ὅπως καὶ ἄλλων περιοχῶν τῶν Βαλκανίων, μὲ τοὺς Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Ἑλλάδος (Παλαιοημερολογῖτες), οἱ ὁποῖοι καμμία ἀπολύτως σχέση δὲν εἴχαμε οὔτε ἔχουμε μὲ αὐτὰ στὴν σχεδὸν ἑκατόχρονη ματωμένη καὶ ἔνδοξη ἱστορία καὶ μαρτυρία μας.
Ὡς γνωστόν, μετὰ τὴν Κοίμηση τοῦ Πρωθιεράρχου μας Ἁγίου Ὁμολογητοῦ Μητροπολίτου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου (+1955), ἡ Ἐκκλησία μας ἔλαβε κανονικὲς ἐπισκοπικὲς χειροτονίες ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς (1960 καὶ 1962), οἱ ὁποῖες ἀναγνωρίσθηκαν Συνοδικὰ καὶ ἐπίσημα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μητροπολίτη Φιλάρετο (Βοσνεσένσκι) καὶ τὴν περὶ αὐτὸν

Ἱερὰ Σύνοδο τὸ 1969. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ δογματικὴ καὶ κανονικὴ πληρότητα καὶ καθολικότητα, ἀποτελεῖ τὸν Φύλακα καὶ Ἐκφραστὴ τῆς ὄντως Ὀρθοδοξίας στὴν Πατρίδα μας, καὶ μὲ τὶς κοινωνοῦσες μὲ αὐτὴν Γνήσιες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες Ρουμανίας, Ρωσικῆς Διασπορᾶς καὶ Βουλγαρίας καταγγέλλει καὶ καταδικάζει τὴν αἱρετικὴ ἐκτροπὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία πλήττει ὁμοίως Κωνσταντινούπολη καὶ Μόσχα, ὅπως καὶ τοῦ Σεργιανισμοῦ, ποὺ ἔπληξε τὴν Μόσχα ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ ἀθεϊστικοῦ ζυγοῦ. Βέβαια, κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα ἡ ρωσικὴ γῆ ποτίσθηκε ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων, ὅμως αὐτοὶ κατὰ βάσιν ἦταν ὅσοι ἀκριβῶς δὲν συμβιβάσθηκαν μὲ τοὺς ἀθεϊστές.
Στὴν Μόσχα, στὸ Συνέδριο τοῦ 1948, ὑπῆρξαν κάποιες ὀρθόδοξες ἀποφάσεις ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καὶ ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὅμως, ἀπὸ τὸ 1961 καὶ ἑξῆς, ἄν καὶ οἱ Μοσχοβῖτες κράτησαν καὶ κρατοῦν τὸ Πάτριο Ἡμερολόγιο, ἐν τούτοις εἰσῆλθαν στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση καὶ προσπάθησαν νὰ ὑπερβάλλουν καὶ αὐτοὺς τοὺς Φαναριῶτες στὸν οἰκουμενιστικὸ οἶστρο τους. Μετὰ τὴν πτώση τοῦ Κομμουνισμοῦ, κατὰ τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ ’90, ὑπῆρξε μία ἀφύπνηση τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ στὴν Ρωσία, γι’ αὐτὸ καὶ ἡ Οἰκουμενιστικὴ Ἡγεσία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ σημερινοῦ πατριάρχου, προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ καταστείλει αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἐξουδετερώσει, πρὸς ἀπογοήτευσιν σημαντικοῦ μέρους τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τους, ποὺ ἐμφοροῦνταν ἀπὸ παραδοσιακὲς ἀρχές.
Τὸ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας δὲν ὑπέγραψε τὸ Κοινὸ Κείμενο τῆς Ραβέννας τὸ 2008 μὲ τοὺς Παπικούς, καὶ ἐπίσης δὲν συμμετεῖχε -ὄχι πάντως γιὰ λόγους Πίστεως- στὴν Οἰκουμενιστικὴ Ψευδοσύνοδο τοῦ Κολυμβαρίου τὸ 2016, δὲν σημαίνει τίποτε τὸ οὐσιαστικὸ ἀπὸ Ὀρθοδόξου πλευρᾶς.

Ἄν ἡ Μόσχα ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναδειχθεῖ Ἀμύντορας τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν ὁποία παρέφθειραν καὶ μετήλλαξαν οἱ Οἰκουμενιστές, ἔχει τὴν εὐκαιρία πρὸς τοῦτο: Μὲ θεία ἐνίσχυση καὶ ἀποτινάζοντας τὸν ὅποιο ἀλλότριο ἐπηρεασμό, ἐμφανῆ ἢ ἀφανῆ, νὰ ἀρνηθεῖ καὶ νὰ καταδικάσει τὸν Σεργιανισμὸ καὶ τὸν Οἰκουμενισμό, καὶ σὲ μία ὄντως Μεγάλη Σύνοδο τῶν Ὀρθοδόξων νὰ προβεῖ σὲ καταδίκη τῆς Ψευδοσυνόδου τοῦ Κολυμβαρίου καὶ ὅσων συμμετεῖχαν σὲ αὐτήν, ὥστε νὰ καταστεῖ Ὀρθόδοξος Προμαχῶνας σὲ ἐποχὴ μεγάλης Ἀποστασίας. Σὲ αὐτὸ θὰ μᾶς βρεῖ ἔνθερμους φίλους καὶ ὑποστηρικτές.

Ἄν δὲν κάνει αὐτά, τότε οἱ διακηρύξεις της καὶ οἱ εὐαισθησίες της γιὰ τὰ Κανονικὰ καὶ Δικαιοδοσιακὰ θέματα δὲν θὰ συνιστοῦν Ὁμολογία γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ συμφέρον γενικῶς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ποιμνίου, ἀλλὰ θὰ ἀποτελοῦν ἁπλῶς ἐναγώνια ἀντίσταση ἤ καὶ ἀνάλογη ἀνταπόδοση στὶς ὄντως ἐπικίνδυνες δικαιοδοσιακὲς διεκδικήσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ ἐμφοροῦνται καὶ ἐμπνέονται, ὅπως τονίσθηκε προηγουμένως γιὰ ἀμφοτέρους, ἀπὸ

κοσμικὸ τρόπο σκέψεως καὶ δράσεως. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι ποὺ προκαλεῖ καὶ θὰ προκαλέσει ὄντως δυσάρεστο ἀνταγωνισμὸ μεταξύ τους μὲ ἀπρόβλεπτα ἀποτελέσματα!

Εὐχὴ καὶ προσευχή μας εἶναι νὰ γίνει κατανοητό, ὅτι χωρὶς τὴν Ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ὁλοκληρία τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεώς της, εἰς μάτην ἀγωνίζονται καὶ κοπιάζουν «περὶ πολλῶν» οἱ διαπληκτιζόμενοι σήμερα γιὰ τὸ Οὐκρανικὸ καὶ ἴσως αὔριο γιὰ κάποιο ἄλλο παρόμοιο θέμα. Ἡ Εὐαγγελικὴ «ἀγαθὴ μερίδα» τοὺς διαφεύγει. Ὅσοι κατανοοῦν αὐτό, ὀφείλουν νὰ πράξουν τὸ καθῆκον τους ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τοὺς δῆθεν ποιμένες τους, ποὺ διαβρώθηκαν ἀπὸ τὴν αἵρεση καὶ τὴν ἐκκοσμίκευση, ὥστε νὰ βροῦν καταφυγὴ στὸ λεῖμμα τῆς Χάριτος τῆς Γνησίας Ὀρθοδοξίας.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, διαπιστώνει καὶ ἐρωτᾶ:
«Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσῃ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Μέλλει γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγγέλων αὐτοῦ, καὶ τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ» (Ματθ. 16:26-27)· «πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἆρα εὑρήσει τὴν [ὀρθόδοξον] πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» (Λουκ. 18:8).

Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ἀθήνα, 9/22-9-2018
+Ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης